

KIS-CZELL ÉS VIDÉKE

KÖZERDEKŐ FÜGGETLEN UJSÁG.

Megjelen minden vasárnap.

Jelige: Küzdelem az igazságért!

Előfizetési ár:

8 kor Negyedévre . . . 2 kor.
4 évre Egy évi szám ára

Feloldós szerkesztő:

HUSS GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kis-Czell, Gyarmati-tér 76. sz. Ide intézendők a lap esztendői és anyagi részét illető minden káldemények. Névtelen levelek figyelembe nem vétetnek.

Szerkesztővel értekezhetni: szerdán, csütörtökön és pénteken.

Általános drágulás.

Már nem is csodálkozunk azon, hogy hétről hétre valaminek az árát fölemelik. Ma a petroleum, holnap a cukor, majd a kálap, a szén, legujabban pedig a szövőt és kötött-árak drágúnak. A kartel dühöng minden valalon. Mit bánják a szövetkezők ha a szegény népet a tönk szélére juttatják. Ők egyáltalán és általában kimondják, hogy ennek vagy annak az áru czikknek az árát 10, 20, 30 százalékkal emelték.

Nem állja utjuk at senki, sen mi, dolguk könnyű, hasznuk nagy. A szegény ember nem védekezik, a törvény sem védi. Így aztán élhetnek, boldogulhatnak oh a szegény gyárosok, szánandó vállalkozók.

Megegyeznek egymás között; kikötik, hogy egyik se nyuljon át a másiknak részére, egyik se legyen kíméletesebb a másiknál. Ezt a kedélyes egyezkedést aztán kartelnek nevezik.

Hiszzen az sem bűn, sem véték, nem kell azon megütököznünk, ha husz huszonöt ember kizsebel ugyanannyi milliót. Német és Franciaországban a büntető kodex hatalmával üldözik a mindenféle és fajta kartelt. Csak nálunk, hol annyi a gazdag ember, hogy csaknem éhen vesznek, szabad a vásár, kények kedvök szerint egyesülnek.

szövetkeznek a gyárosok, vállalkozók és drágítják a mi már amugy is drága. Ki váltképen nagyban üzik ezt a sportot az osztrák fabrikánsok, kik tudják azt, hogy — sajna — ez időszerint még mennyire rá vannak utalva kereskedőink gyártmányaira, egyet gondolnak és meg van a kartel.

A szegény ember bőrére megy a járték. A kártyások, a jómódúak vilány tény mellett mulatoznak, dárídóznak, míg a földhöz ragadt árva lélek a petróleum lámpa mellett dolgozik. Azért van bőre hogy nyúzzák, azért van kőbőre verejtékes, keserves munka árán szerzett fillére, hogy a kartel lovagok erszényét duzzasszák.

Nem szégyen, hanem tényleg szerencsétlenség szegény embernek lenni. Adózik az államnak, megyének, községnek, egy háznak, papnak — és még egy csomó kartelfinek.

A kartelt megkötik egy bizonyos időre s ha bevág. — a mi valószínű — úgy mindenesetre megújítják ezt a nem éppen legrosszabb üzletet.

Ismételjük, hogy legkiváltképpen austriai gyárosok üzik kiváló kedvteléssel a kartel kötését. Tartogatják a meglepetéseket részünkre s egyszerre csak megjelenik a nagy bomba. Kellőleg megindokolják mindenkori az árak gyors fejemelésének az

okát, hivatkoznak a munkabér drágaságára és szénhidnyokra. Ha még a munkásaikat jobban fizetnék!

Elvégre a türelemből is kifogy az ember. Nem lehet tétlenül nézni a nyakrafőre történő árak emelkedését. Hova jutnak, mire megünnen. Ausztria mágnásnak néz bennünket, holott éppen hogy meg van a befövő falatunk, csak külsőleg mutatunk jobb modora, holott megüldözünk keservesen a mindennapi kenyérért.

Talán mégis meglátják az arra hivatott tényezők, hogy ily viszonyok mellett mivé felődünk, hova jutunk, mikor amugy is az ország számos részén éh inség van, a nép elkeseredett, jó része itt hagyja az anyaországot és az idegenben keres boldogulást.

Újút kell állani akármilyen módon is a kartelek elhárapódzásának, mert akkor valószínű gomba módra szövetkeznek majd az osztrák gyárosok a mi rovásunkra, kárunkra, kiszípolozásunkra.

Nyomor.

Minden tengődik; küzd a gazda, kinlódik a kereskedő — szenved az iparos, mindnyáján verejtékkel keresik meg a mindennappit; és azt egy része tudja megkérni, a másik rész eléli a mit multban

A gyorsposta.

Tűzbe veletek, zajos ifjúságom emlékei! monologizált Feledi Jenő fiatal ügyvéd vacszo-csai lakásán s egy halom illatos levelet, rózsaszín szalaggal átfont fűrtöket, egy sereg vizitkártya és kabinetfényképet, félkeztűit, legycző darabot, hervadt rózsákat dobált a kandalló lángjai közé. Vagy félóraig tartott a munka s mikor

folytatta a monológot.

— Készen volnék! . . . És most, hogy vilharos multam minden nyomát megsemmisítettem, kezdjük az életet azzal, hogy jöjjünk tisztába a helyzettel. Még ma, — most mindjárt nyilatkozni fogok az anygali Margitnak, érzem, hogy nélküle nem élhetek. Megyek, meg kell tudnom szeret-e, akar-e imádott kis feleségem lenni.

S Jenő tíz perc múlva egy emelettel lejjebb, Margitték lakásának előszobájában kérdezte a szobaleánytól:

— Itthon találom Margit kisasszonyt?

— Igen, egyedül van, ő nagyságaék nincsenek otthon.

Itthon van, egyedül van, a szerencse velem van, gondolta Jenő és benyitott a kedves kis szobába, ahol ő már három hónap óta szivesen látott vendég.

Az anygali Margit a pamlagon ült, olvasott és szívélyesen nyújtotta kis kezét az érkező felé, aki otthonosan telepedett le vele szemben egy alacsony támlásszékre. Néhány, kölcsönös zaiban váltott szó után Jenő hirtelen elhatározással megragadta Margit kis kezét.

— Margit, én szeretem önt!

— Kérem, Jenő, ne beszéljen így . . . ne most . . . beszéljen másról.

— Tehát ön nem hisz nekem, Margit? Nem hiszi, hogy a három hónap óta, mióta ismerem, és én szeretem önt, mert azt a hangot, mely azt sugja, hogy tárjam föl szívemet előtte, hogy adjam tudtára szóval azt, amit régen ki kellett olvasnia szememből, hogy szeretem, hogy meghalok érte!

Még egyszer kérem, ne beszéljünk most erről. Az ön választától függ.

— De hogyan válaszoljak én önnek e kérdésére, mikor személyesen csak rövid három hó óta, de hírből, mások után, mint nagyon lobbánékony embert, mint szép számu kalandok hősét ismerem. Hogyan, válaszoljak én önnek, mikor nem lehetek biztos abban, hogy vajon egy fél órával ezelőit nem ugyanazon szavakat intézte-e valakinek, akit én nem ismerlek.

— Nem nehezelték ezért a feltevésért, Margit? Azt mondják önnek, hogy lobbánékony vagyok. Fejlem életemben hamar tudtam

hevítni a szépért, az is igaz, hogy voltak rövid ideig tartó viszonyaim, kalandjaim, — melyik fiatal embernek ne lennének? — de a szerelemtől, eddig nem gondolkoztam soha. De mióta önt ismerem, tudom mi a szerelem. Széjjel téptem minden viszonyom szálait, kiirtottam szívemből a könnyelmű, léha érzelmeket, s azóta az ön anygali arca tölti be szívemet, mosolya életet, pillantása megremegtet, kézzszorítása forraszba hozza véretem, s érzem, ha elűz magától, ha megfoszt ezeztől: életemtől foszt meg Esküsztem, Margit, hogy mióta ismerem, én nem ismétlem meg a szavakat, amelyek számára s ha esküm után képesnek nisz erra, hogy önt egy hosszú életet át boldogítsam, ha nem csalódtam a sok apró jelben, amelyekből édes gyönyörrel azt következtettem annyiszor, hogy maga is szeret engem, úgy esdve kérem, mondja meg most: hisz-e nekem, akar-e nőm lenni?

— Hiszek . . . akarok . . .

Amint ezeztől a Margit ajkáról halkán elcsobogó szavakból látható, Jenő szónoklata nem maradt hatás és credmény nélkül. A győzelmes ifjú neki is készülődött komolyan, hogy azokra a piros ajkakra hirtelenében egy brillians csókot nyomjon, s bizony mondom, hiába lett volna minden tiltakozás, menten megteszi ezt, ha a szobaleány be nem lép e pillanatban. Egy erüst teleni 18

szerezett, a harmadik rész, a melynek nincs kitarása és nem tudja megvárni a jobb napokat, tönkre megy. Am ezt még nem lehet a legnagyobb nyomornak nevezni.

Van most nálunk nagyobb nyomorúság is: sok helyütt beköszöntött az igazi nyomor. Napról napra olvassuk a nagy napilapokban a számtalan öngyilkosságot és öngyilkossági kísérletet, melyeknek indító oka csaknem mindig a nyomor volt.

„Családom éhezett és ezt nem tudtam látni, kenyér sem volt a házban és ezért emésztém el magam, hogy a társadalom irgalmát hátrahagyott szegény családom irányában felkeltem,” mondja például az egyik szerencsétlen öngyilkos végzetes tette előtt.

És ez szomorú. Nem akarjuk észrevenni a nyomort, mikor még minden sinned lődőjen lehetne segíteni és csak akkor ébred fel irgalmunk, mikor már a kenyér nélküli maradt család fentartója kétségbeesve, önkényesen kímálásával végkép képtelenné lett arra, hogy valaha családját eltartassa.

Már pedig hol könnyebb a segítség? Ott-e, hol a nagy nyomoron, momentán kell segítenünk, míg a családapá álláshoz kereshet jut, vagy ott, hol a családfő elemészté magát és a társadalom hosszú időközön át kénytelen gondozni a hátra maradtakat, ha ugyan egyáltalában gondozza.

Egy másik szerencsétlen azért öli meg magát, mert betegségével lett maga munkaképtelen és családja földönfutóvá. Hát itt nem könnyebb-e az a módja a könyörületeseknek, mely helyreállítja a beteget és újra keresetképes teszi a család számára?

Vegyünk egy másik példát. Egy szerencsétlen azért fordít maga ellen fegyvert, mert nagyobb büntetés előtt áll s míg azt elszenvéden, családja szerte áll. Hát nem könnyebb az a könyörületeségi mód, mely segélyvel látja el addig a családot, míg az apa előkerül a börtönből, hova a megtorló igazságszolgáltatás vezette?

De hagyjuk a példákat, ezer és ezer áll előttünk új és újabb variációban, s

nincs lap, mely folyton újabb esetekkel ne gazdagítaná az öngyilkosságok krónikáját, melyeknél mindig a nyomor az indító ok.

De nem csodálhatjuk. Az emberek gyengék elviselni a nagy megpróbáltatásokat, a melyek gyakran rettenetesek, mint egyes sorsütdözött családokban tényleg előfordulhatnak.

S miként az emberek gyengék, hogy szenvedni tudjanak, úgy gyenge a társadalom arra, hogy felfogja teljesen azt: mint pusztit manapság nálunk a nyomor; a társadalom nem lép jól szervezett akcióba, hogy kikergesse a nyomort az irgalom és emberszeretet nevébe azokból a hajlékokból, melyek így egy-egy vérestragédia színhelyévé válnak.

Igen, ideje volna, ha a társadalom e téren akcióba lépne, hogy a nyomor zsarnokságát megakadályozza.

A magyar székesfővárosban már van olyan egyesület, mely egyszer már osztott ki kisebb adományokat bárkinek, ki felment az egyesület helyiségébe igénybe venni.

Ezt kellene minden városban rendszeríteni de úgy, hogy ne csak a hét bizonyos napján kaphassák ezt a könyöradományt, hanem bármikor, ha az embert az éhség és családjának nyomora odahajítja. Ez az egyesület, vagy intézmény esetleg adhatna élelmiszert, betegség esetén lelkiismeretes orvost, gyógyszert és így tovább.

Igy kellene egy egyesületet szervezni a munkások közt, kik ha munkadíjukat és így kenyerüket veszítik, szintén az ő saját egyesületük útján kapnának családjuk számára segélyt, a melyet azután jobb sorsban visszatörleszteniének az illető segélypénztárnak.

És adnia kellene a társadalomnak segélyt mindenki számára, ki azt kéri, mert inkább csapják be emberszeretünk t és irgalmaságunkat néhányan, kik a nyomort színelik, mintsem hogy gyanakodva, ne segítsünk azokon, kiket a nyomor tényleg meglátogatott és a végső kétségbeesésbe ült.

Igazság szerint nem volna szabad engednünk, hogy akadjon ember, a kinek

nincs kenyere, ha tényleg nincs: adjon neki az irgalom! nem volna szabad akadnia gyermeknek, ki ártatlan éveiben megismerje azt a rettenetes nyomort, mikor apjától hasztalanul kér kenyeret.

Ez a jótékonyság nem kerülne sokba s a társadalom még meg is takarítana valamit. Megtakarítana abból a pénzből, a melyet most börtönökre és rabokra fordítunk, — rabokra, kiket a nyomorúság visza büntettek elkövetésére.

A társadalomnak — bármilyen nehéz napokat is élünk és bármiképen is küzdenie kell a kereskedőnek, az iparosnak, a gazdának, meg mindenkinek: nem szabad tétlenül nézni a nyomor elharapódzását. Az irgalomnak és emberszeretetnek kell hála könnyeket fakasztani ott, hol a kétségbeesés facsart ki keserű könnyeket.

HIREK.

— A városházáról. Kis-Czell város képviselő-testülete szerdán délelőtt Pálovits József vbíró elnöklete alatt rövid ülést tartott, melyen kilenez pontból álló tárgysorozat tárgyalak le. A gyűlésen mintegy tizenhatan vettek részt. Elnöklő vbíró a gyűlést megnyitván, előterjeszti a tárgysorozatot, az 1899. évi számadásokat s kéri a képviselőtestületet, válasszon egy három tagu bizottságot, mely a számadásokat megvizsgálja. Erre megválasztottak: dr. Brunner Ferencz, Bisitzky Ödön és Schleifer Kálmán. Ezután következett a faiskolai gondnok és kezelő megválasztása. Faiskolai gondnokul megválasztottak: Bisitzky Ödön, kezelőül: Mészáros János. A gyűlés harmadik tárgya volt népkönyvtár felállítás. A képviselőtestület rövid vita után kimondta, hogy népkönyvtár felállítását nem tartja szükségesnek Kis-Czellben, amennyiben két könyvtár is van már, t. i. egyik a Casinóé, a másik az olvasóköré. Hónig Sámuel kis czelli lakos, volt regále kezelő kérvényét tárgyalta ezután a képviselőtestület. Hónig Sámuel kérvényében 163 forint visszatérítését kívánja a városotól. Ez ügynél hosszabb vita támadt, melyhez hozzászóltak: dr. Porkoláb Mihály, dr. Pletnits Ferencz, Zathureczky Géza, Reich Imre, Weiss Kálmán stb. A képviselők nagy része részben jogosnak ismeri el Hónig Sámuel kérvényét s méltányossági szempontból 80 frtot szavazott meg Hónig Sámuelnek visszatéríteni. A szegényház felépítését elhatározta a képviselőtestület. Ezután következett a kórház-bizottság megválasztása. Kórház bizottsági tagokul megválasztottak: Pálovits József vbíró, Pletnits Ferencz, Szalay József, Bisitzky Ödön, Szabó József. A gyűlés nyolczadik tárgya volt: dr. Pletnits Ferencz ügyvéd indítványa, melyben néhai Gyarmathy János és sítkéi Nagy Sándor arczképeinek Kis-Czell város számára való megfestését in-litványozza. Gyarmathy János 20.000 frtot hagyott a kis-czelli rom. kath. gyermekek iskolájára, Nagy Sándor pedig 50.000 frttal járult a kórház felépítéséhez. Dr. Pletnits

— Itt volt a levélhordó és átvettem az ügyvéd ur levelét is.

— Vigyen el az ördög — gondolta magában Jenő s a hogy a szobalcány visszavonult zsebébe készült gyürni a leveleit, mikor Margit pillantása megakadt a legelső levélen.

— Ah nőírás!... kiáltott fel önkénytelenül s rámutatott a borítékra

Jenő megnézte levelét: Láthatólag zavarba jött, az irást már látta valahol, ismerős volt előtte, de nem jutott eszébe honnan. Hirtelen elhatározással Margit felé nyújtotta a levelet.

— Olvassa el, győződjék meg, hogy igazat mondtam, három hónap óta nőnek levelet nem irtam, s ha ez a levél női kézről ered is, csak szavaim igazságát fogja bizonyítani.

Margit pirulva toltá vissza a feléje nyújtott levelet, de nem akarta felbontani.

— De most már kérem, követelem, hogy olvassa — sürgette Jenő s látva a burokot

Néhány gyenge tiltakozó kísérlet után győzött a női kíváncsiság. Margit átvette a levelet átfutotta, s aztán halk sikolylyal visszadobja Jenőnek; zokogva temette arcát a pamlag vánkösába

Jenő könnyen megmagyarázható zavarral elhajított levelet és bepillantott. A levél Budán kelt és hangzott a következőképen

„Imádot Jenőm! A küldött mellut megkaptam, s kuldők érc millió pusztit és ölelést. A mint... átjössz, természetben, fogod megkapni azokat. Tökéletesen el vagyok ragadtatva, megmutattam a mellüt. Tinnek, képzelted irigység majd megette. De hálás is lesz örökre és hű marad hozzád szerető — Mikczeké.

Leveledet, a melyben azt írod, hogy elutazol hosszabb időre. — Furesz! Kérek magyarázatot. Fentebbi.*

Jenő e sorok átolvasása után, nem tudtá ébren van-e, vagy almodik. Tökéletesen banában bámult a levélre, s csak Margit zokogástól fuldokló hangja ébresztette fel.

— Tavozzék uram!

— De Margit! esküszöm

— Ne esküdjék, nem akarok hallani semmit, az imént is esküdött, meglopta bizalmamat. Én nem értem...

— De én értem... igazuk volt, a kik önt kaland hősnek mondták. De én nem leszek hősöjé... tavozzék, hagyjon el.

Jenő dühösen tekintett a levélre és hirtelen felkaczagott.

— Margit! ide nézzen!

Margit megitűdve, megsértődve emeli föl fejét, önkénytelenül oda nézett, a hová Jenő mutatott, a levél feléje és azonnal a szívére állított piros ajkainak engesztelő mosolya. Letörölte könnyeit, hogy jobban láthasson.

A levél három hónappal azelőtt kelt. A budai posta nyilván nem akarta kitenni a Dunán való átkelés bizonytalan esélyeinek, s hátrafelé indította a levelet, a mely így addig utazta körül a világot, míg végre Pestre ért, s nélkül, hogy a Dunán át kellett volna szállítani.

Margit kis kezét félig könnyezve, félig mosolygva nyújtotta Jenő felé:

— Megbocsát Jenő?

— Neked szivesen, ezer örömmel, drága Margitom, de a magyar királyi postának, a miért így rám ijesztett, soha, de soha megbocsájtani nem fogok!

is. A gyűlés utolsó előtti tárgya volt: a helypénz árszabály kidolgozása. Ennek kidolgozására négy tagu bizottságot választottak, melynek tagjai lettek: Pálovits József vbíró, Lóránth Gyula jegyző, dr. P. F. és Szalay J. Utolsónak Rózenheim F. kérvénye maradt, — ingatlan átengedését kéri a várostól. A képviselőtestület elvben hozzájárult Rózenheim kérvényéhez, annak tárgyalását a legközelebbi gyűlésre kéri kitűzni. Egyébb tárgy nem lévén, elnöklő vbíró a gyűlést feloszlatta.

— **Márczius 15.** A sajtószabadság ünnepének 52-ik évfordulóját városunk közönsége is megünneplelte. Az ünnepély este 7 órakor vette kezdetét a „Korona” szalóda nagyertermében, hol Horváth János mondotta! az ünnepi beszédet, melyet a jelen volt közönség élénk éljenzéssel fogadott. Az ünnepi beszéd után a Dalkör énekelt hazafias dalokat. Ezután kezdetét vette a társas vacsora, melyen kb. százán vettek részt. Hogy toasztokban nem volt hiány, mondanunk is felesleges. Az ünnepelő közönség kedélyes hangulatban késő éjjelig maradt együtt. Sajnálatos kell felejgyeznünk, hogy Kis Czell város közönségének jó nagy része teljesen közömbösen viselkedik nemzeti nagy ünnepünk iránt, mit igazol az is, hogy csupán négy-öt árva zászó volt kitűzve az egész városban — Megemlíthük még, hogy az ünnepelő közönség Merczi Ede indítványára üdvözlő sürgönyt küldött Ugron Gabornak

— **Jánosnapi** is megünneplették márczius 15-ikét. Tudósítók az alábbi értesítést küldték nekünk: A mire meg Janosházán nem volt eset, az ifjuság szabadságszeretettől áthatva fényesen ünnepelte meg szabadságunk kivívásának 52. évfordulóját. Telkesen sorakozott melléjük a helység közönsége, melynek kebeléből az önk. tüzoltó egylet, valamint az iparos és kereskedő-ifjuság önképző köre zászlóik alatt vonáltak ki. kísérve a közönség telkes tömegétől. Az ünnepély 7 órakor este vette kezdetét, a mikor ugyanis az Erzsébet-tértől, mely a gyűlékezés helye volt, a Kossuth induló hangjainál indult el a menet, utjában mindenütt illuminált ablakokat találva. A faklyásmenet a Casinó előtt állapodott meg, hol már nagyszámú hallgatószék várta. Az ünnepélyt fentvezetett önképzőkör a Hymnussal nyitotta meg. Utána Kemény Simon tanító szavalta Petőfi „Nemzeti dal”-át, melynek refrainjeit a közönség nagy lelkesedéssel hangzattotta. Ennek elhangzása után a zenekar elhangoztatta a „tavasz elmúlt” cz. dalt. Következett az alkalmi beszéd, melyben Rechnitzer Ernő joghallgató szép szavakban fejtegette a nap jelentőségét. B. szédét, melyet imával a hazáért és királyért fejezett be. gykori éjenzések szakítottak meg. A tárgyszorozat 5 pontjaként a zenekar „Kossuth imáját” játszotta, melynek elhangzása után Szabó Imre értelemmel szavalta el Petőfi „Szabadsághoz” cz. költeményét. A szép ünnepély a „Szózat” befejeződésén, a közönség süni éjenzés között emelt hangulatban oszlott szét.

— **Ustfi-Asszonyján** a Dalegyelet márcz. 15-én kettős ünnepet ült. Megünneplelte márczius 15-ét és fennállásának 25 éves emlékét. Márczius 15-én reggel meghívta a Dalegyelet az azon nap esti 7 és fél órájára az Erős-féle vendéglő nagyertermébe az egész közönséget, melynek színe-java megjelent, megtöltötték a melléksobákat is. A nagyerterm egyik falán két szép tricolor mellett O felcsó a király s a boldogult királyasszony arcképe díszelgett, alatta pedig üveges keretben az ország anygalos címere, ezeltől fehér asztalterítővel leterített asztal, mely körül a szereplők működték. A meghívón jelzett műsor szerint 1-ór Fehér István, ifjú elnöke a Dalegyeletnek, szép szavakban üdvözölte a vendéket s itt is jelezte az egyletnek kettős ünnepét s kérte a műsor azives meghallgatását. 2-szor a férfiak elénekelték

cz. Károly ev. tanító megfartotta az alkalmi beszédét, úgy a márcz. 15-ét, mint az egylet 25 éves jubileumára nézve. A nagy szorgalommal készített s hévvel előadott beszéd köztetszésben részessült 4-szer Barki István tagtárs elszavalta Petőfi nemzeti dalát; a „Talpra magyart” 5-ször elénekelt a férfiak A legelső magyar ember, a királyt 6-szor. Berecz Viktor elszavalta A ledől szobor, 7-szer. Németh István a Távolból; s végre 8-szor a vendégsereg felállva, a dalárdával együtt elénekelt a Hymnust. A jól sikerült ünnepség megtette a hatást s reményt nyújt arra nézve, hogy Ustfi-Asszonyján a márcz. 15-ét ezentul mindig megünneplik s hogy a 25 éves Dalegyelet a község, — mint eddig, úgy ezentul is támogatni fogja. Megjegyezzük itt, hogy a Dalegyelet fennállása óta már egy nagy népkönyvtárt is alapított, mely már annyi könyvvel rendelkezik, miszerint az 1876-ban készített nagy könyvtárkérvényében a könyvek él nem fér-

hetvén, ez évben egy új nagy 24 korona értékű szekrényt is kellett csináltatni. Ha nem óriás léptekkel is, de részben mégis előmozdítja az ostfi-asszonyfai Dalegyelet is a közművelődést.

— **Tea estély.** A kis czelli Casinó a mult szombaton este kedélyes tea estélyt rendezett, melyen a hölgyek közül is számosan vettek részt. A tea estély kedélyességét eléggé igazolja ama körülmény, hogy az estélyből reggel lett, a mennyiben a kora reggeli órákban ért csak véget.

— **Árva gőzmalom.** Lapunk mult vasárnap számában közölt e czímű hírünkre egy névtelen levelet kaptunk a héten, e levélben az illető e keseredett hangon emlékezik meg a domölki gőzmalom szomorú helyzetéről s többeket vádol a gőzmalom mai állapotáért. Végül az ismeretlen arra kér bennünket, hogy a gőzmalomról több ízben is írjunk, mint levélben mondja — talán valamit csak tesznek vele az érdekeltek. (Azt hisszük, az illető levél maga is nagyon érdekelt fél a gőzmalomnál. — Szerk.)

— **Az apa állatokat vizsgáló bizottság** tegnapi szombaton ült össze Kis-Czellben, meghatározandó a napokat, melyeken a járás területén levő községekben az illető bizottsági tagok az apa állatokat meglátják vizsgálni. A vizsgálati napokat lapunk jövő számában közöljük.

— **Ragályos betegség.** Deutsch Margit, folyó hó 12 én roncsolótorkollobban elhunyt A hatóság megette a kellő intézkedéseket a betegség széthurcolásának megakadályozására.

— **Verekedések.** Magyar-Gencsen a mult szombaton Szabó Antal és felesége, a velük egy udvaron lakó Nagy Gábor és nejevel összpöröltek, végre is verekedésre került a dolog köztük. Először Nagyot verték el Szabók, úgy hogy Nagy orvosi látlelet szerint 20 napig gyógyulni sebet kapott. Ezt észrevette Nagyné két leányával ment botokkal felgyűverkezve Szabókra s Szabónét úgy megverték, hogy felgyógyulása 14 napot vesztigénybe. Ugyancsak E-Keszőn is szombaton rendeztek verekedést David Ignác, Pap Imre és Kaposztás József. Mindhármán megsérültek verekezés közben és 6—18 napig tartó gyógyuló testi sértést okoztak egymáson. A verekedők feljelentettek a kis czelli kir. járásbíróhoz.

— **Elvágta a kezét.** Nagy Lajos kolédi napszamos Kriszta Manó birtokosnál szecsakát vágott a gépen. Egyik keze valahogy a gépbe került s oly nagy sebet ejtett rajta, hogy Nagy Lajos kezét amputálni kellett. A beteg a kis czelli kórházban fekszik.

— **Az ország címere** az iparcikkeken. A belügyminiszter vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök folyó évi 160—1. szám alatt az ország címérének iparcikkeken való használatát tárgyaban az alábbi körrendeletet adta ki valamennyi törvényhatóság első tisztviselőjének: A magyar korona országai egyesített címérének és az ország külön címérének magánosok és magánjellegű testületek, vállalatok és intézetek által való használatáról szóló 1883 évi XVIII. törvényzikk r. § a szerint magánosok, magánjellegű testületek, vállalatok és intézetek közül az említett címerek bármelyikét gyári vagy iparcikkeken, aukción, üzleti helyiségeiken, cím tábláikon, czímlapjaikon, (et quocumque) üzleti nyomtat-

ványokon, a miniszterelnöktől engedélyt nyertek. E törvény rendel ezsc akként értelmezendő, hogy a címert használó alany személyéval, vagy czégével összekötöttségben álló az egyén, vagy czég minőségének jelzésére szolgáló engedély nélküli címert használat tilos, tehát oly használat, mely azt a védelmet kelthetné, hogy az illető vagy hivatalos személy, vagy hogy az állammal, vagy az állam kormányával valamely érdekviszonyban áll, vagy pedig, hogy a címert használó e jogviszonyt megkülönböztetés vagy kitüntetésképpen kapta az államhatalomtól gyaranak, ipari és kereskedési üzletének kiváltsága vagy pedig a készített vagy elarusított gyári vagy ipari cikkeknek, áruknak kiváló minősége elismerésül. Ha e lenben valaki csak a címert magát készíti vagy elarusítja, vagy pedig ha a címert pusztá ékítményt képez valamely iparcikkeken, minden vonatkozás nélkül az előállító, vagy elarusító személyére, vagy czégére: ez nem tekinthető az

13. évi XVIII. t. cz. szerint-minősülő címert-használatnak s az ily címert-használat az idézett törvény szempontjából korlátozás alá nem esik.

— **Adósok öröme!** Az árverés elég sok kellemetlenség okoz a szegény adósoknak, nem elég, hogy a hivatalban kifüggesztik a boldogtalan, fizetni nem tudó adósok nevét, hanem még a 300 frtot meghaladó lefoglalt becsértéket lapban is közzé kell tenni a törvény rendelkezése szerint. Ezentul azonban másképp lesz. Az igazságügyminiszterium ugyanis nemsokára rendeletet ad ki, melynek két főbb pontja a következő: Az árverési hirdetésben nem lesz feltüntetve az adós neve, csak az ügy száma, összeg, becsérték, az árverés tárgya, ideje és helye. A hivatalos lapban csak a 2000 korona becsértéken felül levő árverést teszik közzé.

(E rovatban közöltétek felelősséget nem vállal a szerk.)

Nyilatkozat.

Fekete lelkű emberek, akiknek a ragalom a kenyerük és embertársaik romlása az élető elemük, a „Kemenesaljai Takarékpénztár Részvénytársaság” ellen egy idő óta hatalmas, vakondok módon terjesztik a társaság jó hírnevét, veszélyeztető, a közönség bizalmatlanságának felkeltésére irányuló koholt, gyalázatos híreket.

Az ügyvezető igazgatói állás rendszerezése és ennek következtében az eddigi kinyelző távozása szolgáltatja azt az ürügyet, amelyet a jóhiszemű tájékozatlan közönség közé lelketlenül oda dobnak.

Midőn az intézetnek a közönség érdekében kifejtett 10 éves működésére való utalással a tényekre nem alapított gonosz hírek névte en terjesztőit ragalmozónak és az áhíreket ragalmaknak nyilvánítjuk, — egyuttal kijelentjük, hogy intézetünk teljesen reális alapokon nyugszik, és a legutóbb közzé tett mérlegben kitüntetett vagyon úgy a betevők, mint a részvényesek jogait is teljesen biztosítja. — Egyben feljogosítunk minden érdekelt felet, hogy ezen állításunk valóságáról magának könyveink és értekeink betekintése által meggyőződést szerezheszen.

Kelt Kis Czellben, 1900. márczius hó 15-én.

A Kemenesaljai Takarékpénztár Részvénytársaság igazgatósága.

Kis-Czelli Gőre Gábor levele a szerkesztőhöz.

Tekintetes Ujságíró úr!

Miután a múlt hetekben az íránt vótam bátorsággal megkérni, hogy hát agyon nekem számot kicz-czelli tüzótságúról és miután nekem kírísemre választ nem vót szíves adni, hát azt hittem, hogy úgy fog lepipányi, hogy a kicz czelli tüzótságót az lakásom elé rendeli és hát nekem bemutatya, — no hát Gábor bátyám itt vannak

hát bizony ez sem lett megselekedve, így hát én az kálomista hitemre mondom azt, hogy hát Kicz-czellan az főparancsnokón meg az torombitáson, kivü: nincsen is ám több tüzótt.

Hát hogy ezen kálomista szent hitem menyinyire csót meg, kiláczik abból, hogy én a múlt héten el mentem az tüzóttó karszárnyába azt, mer azt gondótam, hogy ott tanálk majd. egy tüzóttó és annak majd fizetek egy literes 36 karajczáros karozot, a melytől el megy a gondózkodási tehetsége és azután elmotyogja nekem az doloh miben állását, de ott nem tanáltam mást, mint két üres ágyat, meg egy pár rossz fejelés csizmát.

Na hogy mikor megláttam a két üres

